

KYRKJEBLAD

FOR
DAVIK

Nr. 139	Kjem ut kvar måned	Juni 1942	Utgjevar og redaktør: Prost Slaatteld Davik	13. årg.
---------	-----------------------	-----------	---	----------

Ringeren.

Oppad kirketårnets bratte trappe
stiger ringeren med trette skritt.
Han er gammel nu, hans knær er slappe,
hans rygg er bøyet og hans hår er hvitt.

Han er litt ussel, men han vil dog friste
enn engang å ringe gledens bud
med sine kjære klokker som en siste
ydnyg tjeneste for fredens Gud.

Kjærlig han med sine slitte hender
stryker kirkeklokkens kolde malm,
mens en takkebønn han stille sender
ham, hvis leie var et knippe halm.

Derpå han i klokkerøpet fatter.
Og tonene begynner blidt og bløtt
å juble julesangen atter, atter:
Eder er idag en Frelser født!

Aldri før har noen klokke sunget
julen inn med sådan gledesklang!
Nu fylles dalen med en tusentunget
smektende og mektig lysets sang!

Igjen han klapper sine kjære klokker,
si'r takk for alt og så til slutt farvel —
Så stryker han de hvite våte lokker
og rusler hjem den stille julekveld.

Ludvig Moen.

Det rensende bad.

Sin gjerning fremmer Gud ikke bare gjennom det »nakne« ordet, i dets form av skriftord eller preken. Men i sin store rikdom og godhet knytter han sin nåde også til synlige, sansbare midler. Og her står først av alt *dåpen*, som apostelen kaller renselsen ved vannbadet i ordet. (Ef. 5, 26).

Det er det gjenfødelsens bad hvor mennesket går ned som en tilsulket synder og står opp igjen som et rent Guds barn. (Tit. 3, 5). Så radikalt og så suverent handler her Gud alene, at endog det lille barn, som ingenting kan gripe av det skrevne eller talte ordet, kan bli fullkommen rensset fra den syndens smitte som det er født med.

Skulde vi ikke nu alle sammen et øyeblikk folde hendene og takke Gud for at dette en gang er skjedd med oss, og at det er skjedd med våre barn slik at også de er rene for Gud.

Men er vi også klar over hva for et rensende bad dette betyr for oss som voksne kristne? Og utnytter vi det?

Forstår og bruker vi tingen rett, så er dåpen mektig til å holde oss fri for meget smuss. Den som stadig husker at han er døpt, forpliktet derved til ikke å skitne til den barnedrakten han en gang fikk. Da ble hjertet rensset for alt annet, og Ånden selv tok bolig i det. (1. Kor. 3, 16 og 6, 19).

Hvor vil du det en gang forsvare for Gud om du ved å synde forderver hans brud?

Og nu kunde jeg riktig villé nytte ordlyden fra 1. Joh. 2, 1 og si: »Dette skriver jeg for at I ikke skal synde, men *om* noen synder, så har vi« — atter dåpen! Og her ligger dåpens største, egentligste herlighet: Den er ikke et styrtbad som ble heldt ut over deg en gang for så og så lenge siden, og som så ble borte som vann synker i jorden. Men som *Guds* vannbad er din dåp en evig kilde som renner like friskt hos ham i dag som den dagen du ble døpt, og som du atter og atter får lov til å komme og rense deg i.

Hver dag, sier Luther, skal du krype ned i dåpens vann — med alt det smuss reisen gjennom denne verden påfører deg. Og opp skal du få stå rensset på ny.

Denne dåpens rensende kilde er jo ingen annen enn den blodets kilde som strømmer fra Golgata, og den ordets kilde du finner i din bibel. Men det særegne og velsignede ved dåpens bad er at det var noe som ble gjort akkurat med deg — der ble du ført sammen med din rensede frelser en gang, og der kan du møte ham i dag.

Rektor Smemo.

Marconi om kristendommen.

Ved flere leiligheter har Marconi bekjent sin tro. Og han har fastholdt at intet kunde hindre en vitenskapsmann i å være en kristen. En gang spurte en journalist ham om hans forhold til kristendommen. Marconi svarte:

»Der er mange ting, vitenskapsmannen alene ikke er istand til å løse. Hvor forunderlige vitenskapens resultater enn er, så står dog ennå mange problemer tilbake som uløste — tenkningens mekanisme, instinktene og deres måte å arbeide på og — det høyeste av alle problemer — dødens store mysterium. Hvem kan løse alt dette.«

Marconi innrømmer, at det vitenskapsmennene har gjort, kan være stort — overmåte stort. Men allikevel. — Hvor er det ikke ringe i sammenligning med det, der ennå ikke er opdaget og forklart. »Enhver vitenskapsmann vet,« sier han, »at der finnes grenser for vitenskapen, grenser man ikke kan overstige. Enhver vitenskapsmann vet at det finnes hemmeligheter som vitenskapen aldri kan gjennomskue.«

Troen alene. Troen på et høyeste vesen, hvis lover vi må underordne oss, kan hjelpe oss til med mot og styrke å møte livets store hemmeligheter. Gudsfornektelsen har grepet om seg. Der er alt for mange, som driver omkring i livet uten mål, uten idealer og tro. Til disse mennesker vil jeg si, at der ikke finnes noen lykke uten tro, og at mennesket aldri kan finne fred, hvis det ikke har noen art av religiøs følelse.«

Tro og viten kan godt forenes.

»Det er en misforståelse,« fortsetter Marconi, »at tro og viten ikke kan bo side om side. Vitenskapen kan ikke drepe troen. Der finnes grenser for vitenskapen, og på den annen side de grenser kan intet annet enn troen holde oss oppe og gi oss trøst.

Jeg er stolt over å si at jeg er en kristen, og at jeg tror på bønnens kraft. Jeg har den tro ikke blott som ydmyk kristen, men som vitenskapsmann.«

Og Marconi benytter et bilde fra sitt eget felt:

»Et radioapparat, som ikke er større enn min hånd, kan sette meg istand til å sende meddelelser over oceanet, men menneskets hjerne er noe betydelig mer innviklet enn

det fineste apparat mennesket noensinne har oppfunnet. Radioapparatene sender budskaper ut i eteren, som når sitt bestemmelsessted, — kan man da ikke tro det ennå større underverk, at dette apparat, man kaller hjernen, kan sende budskaper i bønnens form, som også kan nå sitt mål.«

Redskap for Guds vilje.

»Jeg er overbevist om, at det ville være en fryktelig tragedie om menneskeheten mistet sin tro på bønnens makt, ti den tro er den største trøst i livet. Uten tro, uten bønnens hjelp vilde jeg selv måskje ha tapt mange av de slag, jeg har vunnet. Det, der stadig har holdt mig oppe, har vært min overbevisning om, at Gud, når han hadde tillatt meg å gjøre, hvad jeg har gjort, kun lot meg være redskap for sin vilje, redskap for åpenbaringen av hans guddommelige makt.«

Således talte Marconi til hin journalist, der spurte om hans stilling til kristendommen. Et klart svar og et motig svar. Samtidig en bekræftelse på den gamle iakttagelse, at jo større en naturvitenskapsmann er, jo ydmykere er han ofte. Marconi var en sådan kristen forsker.

»Dagen«.

Nærgående spørsmål.

Om alle deltok i menighetens gudstjeneste like ofte som du — vilde gudstjenestene da være godt besøkte?

Om alle deltok med samme begeistring i fellesangen, som du — hvordan vilde da sangen være ved møtene?

Om alle var like ivrige og utholdende i bønn som du — var forsamlingen da en bedende forsamling?

Om alle ofret like meget etter sin økonomiske evne som du — hvorledes gikk det da med forningens økonomi?

Om alle snakket om predikanten på samme måte som du — hvordan ble da hans rykte?

Om alle leste bibelen på samme måte som du — hvordan var da bibelkunnskapen blant oss?

Om alle søkte å være personlige sjelevinnere med samme nidkjærhet som du — hvor mange vilde da bli vunnet for Gud?

(Helg og Høitid).

Morssang.

Mor, å du kjære mor, gode mor!
 Det kjæreste jeg eier på jorden.
 Da jeg var ganske liten, du tok meg ømt i favn,
 du tørret alle tårer, du stillet alle savn,
 og snilte jeg fornøyet, du så meg mildt i øyet.
 Jeg var din egen skatt både dag og natt.

Og når jeg så ble stor, kjære mor,
 da sprang jeg straks til deg med sorg og glede.
 Når noe var i veien, jeg ropte på ditt navn,
 var andre mot meg leie, jeg fant hos deg min havn.
 Den takk du fikk, var liten, det glemtes ofte siden,
 hva du så kjærlig gav i de mange krav.

Mor, å du kjære mor, gode mor!
 Det kjæreste jeg eier på jorden.
 Ha takk for alt du strevet som ingen enset på,
 ha takk for alt du ofret for store og for små.
 Så lær mig, Gud, å være min mor og far til ære
 og alltid hjelpe dem, bære byrden frem.

Og om de gamle blir, far og mor,
 og ikke lenger streve kan for andre,
 da hjelp meg, Gud, å lyse som sol i stuen inn,
 så vil de mot meg stråle som barn med smil på kinn.
 Og blir de syke, trette, så hjelp meg byrden lette
 med kjærlig barnesinn, til de sovner inn.

Herre, velsigne du far og mor
 og alle som har hjulpet meg i livet.
 Og om jeg ut må fare, langt bort fra hjemmet her,
 min ferd må du bevare og dem som hjemme er.
 Min bønn skal alltid være for alle mine kjære:
 Før ved din hånd oss frem til vårt rette hjem.

M. B.

Våre døde.

15. mars: Anders Pedersson Berstad, e., kårman; f. 1856; alderdom.
 22. mars: Jakob Jakobsson Brobakke, Hessevåg; ug.; f. 1856; alderdom.
 37. mars: Marte Steffensdr. Isane, kårnkje; f. 1862; kreft.
 29. mars: Peder Rasmusson Spårvik, Tytingvåg; e., fiskar; f. 1861; alderdom.
 21. april: Anna Torleifsdr. Myklebust, kårkone; f. 1868.

Seg, kvar skulde me vel ganga
 utan Jesus her på jord
 Han oss eine hjelp kan langa,
 for han heve livsens ord.

Notisar.

Døypte: 2. april Martin, f. 22. des. av f. Klaus Martinusson Leirgulen og k. Karoline Olsdr. (f. Leivdal). — S. d. Jostein Kåre, f. 11. jan. av f. Jon Jonsson Visnes, Verpeide, og k. Anna Nilsdr. (f. Fløholm). — S. d. Rannveig Svanhild, f. 31. des. av f. Olav Josefsson Falkevik og k. Astrid Sakariadr. (f. Muri). — 10. mai Aud

Petra, f. 17. mars av f. Peder Matiasson Navekvien og k. Anna Knutsdr. (f. Solibakke). — 17. mai Oddbjørg, f. 12. april av f. Emil Gilleshammer og k. Ingrid Johansdr. (f. Kjøllesdal).

Ektevigde: 16. mars i Vereide Berent Ingebrigts-son Bakkeliid og Solveig Karlsdr. Dombestein.

For 100 år sidan. Vigde: 24. juni 1842 Johannes Indre Davig, son til Lasse Anderssen, 28½ år, og Helge Simonsdr. Hougen, Innvik, 42 år. — 3. juli Ole Almending, son til Hans Andersen, 26 år, og Rachel Eldevig, dtr. til Diderich Josephsen, 26 år. — 6. juli enkemand Peder Henøen, son til Hans Pedersen, 36 år, og Oline Skarsteen, dtr. til Rasmus Olsen, 40 år. — 7. juli Anders Yttre Isene, son til Lars Jacobsen, 27½ år, og Susanne Dommestein, dtr. til Noe Iversen, 23½ år. — 10. juli Rasmus Homborstad, son til Jørgen Rasmussen, 25 år, og Christi Homborstad, dtr. til Ole Abelsen, 25 år. 10. juli Enoch Huuslied, son til Rasmus Pedersen, 26½ år, og enke Ingeborg Olsdr. Yttre Davig, i. på Rise i Bremanger, 45 år. — 17. juli Rasmus Koldsæter, son til Diderich Olsen, 37 år, og enke Baarni Rugsund, dtr. til Torbjørn Hanssen Rød-eggen 43½ år. — 20. juli enkemand Anders Leergullen, son til Niels Andersen Nave, 45½ år, og enke Brithe Lofnæs, dtr. til Jacob Jacobsen Tippen, Eid, 55 år.

Utvandra til Amerika frå Davik: 1893: Peder Kristiansson Maurstad, Peder Pedersson Hamre, Johan Bergesson Dombestein, Martines Paulsson Svoren, Marte Jensdr. Nygård, Helene Hansdr. Sigdestad, Knut Pedersson Indredavik, Kristine Knutsdr. Asnes, Hans Rasmusson Hamre, Karl Eriksson Bugjerde, Malene Monsdr. Englestad, Serianne Andersdr. Daviknes, Nille Iversdr. Haus, Jonas Iversson Haus.

Til sjukerøktlaget er innkome: L a g s p e n g a r r: Davik 68 kr., Alfot 41, Leirgulen 4, Kjølisdal 72, Endal 16, Berle 17. — L o d d: Alfot 20. — M e r k e: Alfot 6. — B a s a r a r: Davik 350, Endal 100. — G å v e: Tytingvåg kvinneforeining 25, R. Bortneskår 5.

Syster Ragna Kjøllesdal kunde 1. april sjå attende på 20 års arbeid som sjukesyster. Ho har heile tida vore i Davik og har utført eit uvanleg godt arbeid. — På 20-årsdagen møtte formannen i sjukerøktlaget opp i heimen hennar og bar fram takk frå laget og dei mange som har note godt av hennar trufaste og oppofrande pleie. Han bar fram ei gåve frå laget, ein lenestol og ein stålampe.

Gudstenester.

4. s. etter treeining,	28. juni:	Rugsund.
5. —»—	5. juli:	Kjølisdal.
6. —»—	12. juli:	Davik.
7. —»—	19. juli:	Alfot.
8. —»—	26. juli:	Rugsund.
9. —»—	2. aug.:	Totland.
10. —»—	9. aug.:	Davik.
11. —»—	16. aug.:	Rugsund.
12. —»—	23. aug.:	Alfot.
13. —»—	30. aug.:	Davik.

Det er vanskar i år med å få olje til motorskyss for presten. Ein får berre til dei mest naudsynlege

reisene, til gudstenester og konfirmantlesing. Difor kunde eg ikkje lesa med konfirmantane i Levdal, som eg gjerne ynskte å ha gjort. Eg får heller ikkje skyss til gravferder, og kan ikkje koma til slike utan dei som ynskjer å ha jordfesting, sjølve syter for skyss. Det same vert venteleg tilfelle med brudevigsle. Dei som skal vigjast her lyt anten koma til si kyrkje ein sundag der er gudsteneste, eller syta for skyss til meg, eller koma til Davik.

Fødselsdagar. 70 år vert Guttorm P. Rimstad 14 juli, Martines S. Nore 22. juli, Mons J. Askeland 25. august, Hans A. Bakke 30. august. — 60 år vert Jørgen J. Myklebust 11. juli. — 50 år vert Kristian M. Nave 4. juli, Robert A. Strømnen 21. juli, Samuel S. Torheim 16. august, Knut K. Dombestein 24. august.

Neste nummer av Kyrkjebladet kjem i august.

Kvittering for kontingent. Furer Davik, Ragnvald Humborstad, Alfred Myrvang 5 kr. — Synneve L. Vik, Rasmus Levdaalsnes, Rasmus Ødegård 2. — Paul P. Midtbø, Elisabet Hestevik, Karolus L. Furenes, Hans A. Bakke, R. Vingelven, Marta Rimstad, John Runshaug 3. — Martin Sigdestad 3.50. — Jonas Lofnes, Kristen Bortne 2.50. Tilsamen kr. 50.50.

Hjarteleg takk til alle.

Soga um Saul frå Tarsus.

(Framhald).

Det jødiske partiet sa til Paulus og Barnabas at dei måtte fara opp til Jerusalem og så bøya seg for det som dei tolv fastsette. Det kunde ikkje Paulus gjera. Han hadde motteke apostelembetet direkte frå Herren sjølv, og han stod difor på like fot med dei tolv. Andre i Antiokia sa: »Gå opp til Jerusalem, ikkje for å ta imot påbod, men for å forklåra korleis saka står.« Paulus vende seg til Herren i bøn, og Herren sa: »Gå!«

XVII.

Så tok då evangeliet atter ein gong sjøvegen, og kyrkjelyden møtte opp i hamna for høgtidsamt å seia apostlane farvel. Steinkaiane var fullpakka med lange rekkjer av heidningkristne som ropa og vinka til desse mennene på skipsdekket dei som no skulde avstad og strida for at evangeliet skulde vera »katolsk«, for alle.

Paulus gav seg god tid på ferda, for å syna at han ikke drog for å høyra nokor domsavseiing. Og han tok med seg ein storarta ung heidningkristen, liksom til eit prøveeksemplar. Han kjende med seg sjølv at dei kristne i Jerusalem vilde ikkje koma til

å motstå Titus, og at hans nærvær vilde føra til eit avgjerande resultat. Det gjorde det og — men eg er redd for det var ikkje berre hyggjeleg for Titus, stakar, å koma opp i alt dette.

Reisefylgjet vart hjarteleg helsa av kyrkjelydane på vegen og mottekne med all vrydnad i Jerusalem. Så byrja striden om Titus. Paulus dryfta spørsmålet nøye med dei tolv, og apostlane vart samde. »Det einaste råd vi har å gjeva deg,« sa dei tolv til Paulus, »er at du held fram som no, og bind dei nye kyrkjene til Jerusalem ved å be dei om sælebotsgåver til dei fatige brørne her, for dei får ingen studnad frå jødane i utlandet.« Dei delte misjonsmarka med han, og frå den stunda står dei heilage apostlane Peter og Paulus side om side som dei store tvillingbrørne i forkynninga av evangeliet.

Men saka vart ikkje avgjort i eit løyndemøte av apostlane. Den vart lagt fram for ei kyrkjeforsamling. Det var tydeleg nok eit stort møte i ein stor sal. Jakob, biskopen i Jerusalem, styrde møtet. På eine sida hans ser eg Peter og Johannes, på den andre Paulus og Barnabas. Fyrst fekk leidarane for det fariseiske parti seia det dei vilde, utan at apostlane greip inn. Då dei sette seg ned, reiste Peter seg. Han minte lyden om at Gud hadde laga det så, at han, Peter, sjølv vart vitne til at dei uomskorne ved den Heilage Ande fekk tilgjenge til kyrkja. Ved han var det kyrkja i Jerusalem som fyrst fekk sjå kva som var Guds meining. Då Peter sette seg ned, vart der stilt lenge, etter at prestane, dei eldste, hadde sagt seg samde med han. Så står det i ei handskrift av Apostelgjerningane. — Barnabas, som ein hadde vore så taktfull å gjeva ordet førr Paulus, stadfeste det som Peter hadde sagt ved å fortelja om kva han hadde opplevd blant dei omvende heidningar. — Så tala Paulus, og vi skulde ynskja at Lukas ikkje hadde lata vore å referera hans ord. Tilslutt kom Jakob med sitt framlegg: »Eg meinar, sa han, »at vi skal ikkje uroa dei heidenske brørne våre, men vi skal be dei om i sameining med oss å retta seg etter 4 serlege føreskrifter; då vil vi kunna omgåast kvarandre som verkelege brører«. Dette framlegget vart ålment godteke. (Forts.)